

Konen med æggene

H. C. Andersen digt

Der var en kone på landet,
hun havde en høne blandt andet.
Nu, lægge æg er hønens fag,
og denne gav et hver evige dag;
det var et par snese, da de blev talt,
se, det fandt konen ikke så galt!
Hun dem forsigtig i kurven fik,
tog den på hovedet og gik.
Til staden styrede hun sin gang;
men hun var ene og vejen var lang,
skønt hun gik til af alle kræfter.
Nu tænkte hun over og regned' efter,
hvor godt hun fik sine æg betalt,
og det var jo heller ikke så galt:
"Ja vist!" Således hun går og taler:
"For disse får jeg en hel rigsdaler.
For den vil jeg købe to høns, lad se!
Med den der hjemme har jeg da tre;
hver lægger æg, og om ikke længe
kan jeg handle igen og komme til penge;
jeg køber tre høns, til de tre jeg har;
se det bliver seks. Deres æg jeg ta'r;
jeg sælger de halve, den anden rest
skal ruges til kyllinger, det er bedst!
Jeg får da en hønsegård; tænk dig bare!
Og den tager til. Det er holdende vare!

En del lægger æg, en del ruger ud –
hvor jeg bliver rig, du søde Gud!
Jeg køber to gæs og et lille får,
og bedre og bedre handelen går
med æg og med høns og med fjer og
med uld.
Til sidst får jeg pengeposen fuld!
Jeg køber en gris, jeg køber en ko,
hvo ved, måske kan jeg købe to?
Se det giver af sig! Og efter et år
har jeg hus og folk og køer og får.
Så kommer en frier ind i min stue,
han kysser min hånd, og jeg bliver frue!
For han har en gård, der er større end min!
Jeg bliver så fornem, så stolt og så fin,
jeg tåler ikke den mindste snakken,
jo, jeg skal vide at knejse med nakken! ”
– Og ret som hun sagde det, gjorde hun så.
Klask! Æggene der på jorden lå!
Med dem den hele lyksalighed faldt –
og det var i grunden ikke så galt!

H.C. Andersen